

שיחות הר"ן קכ"ז

זכה להתקרב ליהדות כלל. ואחר כמה וכמה שנים בא בחלום לזה היהודי שהכניסו לבית כנסת, וא"ל שהוא כבר נסתלק למעלה, ולא היה לו שום זכות, רק זה הזכות שנכנס לבית הכנסת להיות עשירי למנין, וזה הזכות זיכה אותו למעלה שיוכל להגיע לחלום לומר לו שילך לבנו לומר קדיש. עמוד וראה מה נעשה ע"י שנכנס לכמה רגעים לבית הכנסת.

וכן צריך להסתכל על כל דבר קטן שאדם עושה, וכן בענין בין אדם לחבירו, כשאחד עושה טובה קטנה לחבירו, הרי נתעלה כבוד ה' מאד. כמו שמשמע מזה"ק שנתעלה כבוד ה' למעלה ע"י מצוות שבין אדם לחבירו יותר ממצוות שבין אדם למקום, כי זה מראה באמת שהוא משיג שכל אחד הוא חלק אלוה ממעל ממש, ולכן נעשה מזה שעשועים נוראים ונפלאים למעלה.

והנה רבינו האריז"ל מביא שכל הכח שיש בעבודת ה' אינו תלוי רק בפעולת המצוה אלא תלוי באיזה שמחה יש לו בפעולה הזאת וכמובא בשבחי האריז"ל שזכה לרוח הקודש ע"י ששמח ביותר בשמחה של מצוה, וכל מה שכתוב בחז"ל ששקול מצוות ציצית וכו', העיקר תלוי כמה הוא שמח בזאת המצוה, וממילא אם אדם עושה דברים קטנים בקדושה ואינו בשמחה רק ע"י שיעסוק בתורה כמה

פעם אחד היה מדבר מענין אלול ואמר: **שמה שנוהגין לומר תיקונים באלול, שהניגון של התיקונים, וגם מהחלישות הלב שיש לכל אחד אז מחמת שכל אחד מתאחר אז בבית המדרש יותר מרגילותו, מכל זה נעשה דברים עליונים ותיקונים גדולים למעלה.**

כי הנה אנשים מחשיבים רק דברים גדולים, כגון שזוכים לעשות תענית, או למדו הרבה שעות ברציפות, אזי חושבים בליבם שעשו נחת רוח גדול להקב"ה, אבל כשעושים דבר קטן מאד, כגון המנהג לומר תיקוני זהר באלול, וכמה דקות מתאחרים לבא הביתה, והוא קצת קשה, ויש קצת חלישות הלב, ואומרים את זה בניגון לכבוד ה', רבינו מגלה שנעשה מזה דברים עליונים ותיקונים גדולים למעלה, וזה הדבר אינו רק שייך לתיקוני זהר באלול.

אלא שזה גילוי לכל דבר קטן שאדם עושה, אין לנו מושג איך שהקב"ה מסתכל על דבר הקטן ביותר שעושה בשביל ה', נעשה מזה דברים עליונים ונפלאים שאין לנו השגה בזה כלל.

כנודע כמה וכמה מעשיות כאלה, מאחד שלא היה שומר תורה ומצוות, ופעם אחד הוצרכו מנין באיזה מקום, והכניסו זה האיש לבית הכנסת לכמה דקות, ואח"כ יצא משם וחזר לפורו, ולא

שעות וכדו', בודאי שזה בעצמו מפחית בענין, אע"פ שגם כך נעשים ממנו דברים עליונים, אבל אינו פועל מה שהיה יכול לפעול אם היה בשמחה כראוי בכל תנועה קטנה שזוכה לעשות לכבוד ה'. כי אם האדם באמת שמח יוכל לפעול ע"י דבר קטן, ענינים נפלאים.

וכן בענין היסורים שה' נותן לאדם, כמשחז"ל עד היכן תכלית יסורים, וארז"ל שאפי' אם מכנים ידו בכיסו ולא עלה המטבע כרצונו הוא גם יסורים, ופי' הרה"ק מטשערנאבל, שאם יהודי הולך ברחוב ויש שלג וקשה לו ללכת בשלג, אם הוא יודע שזה מאת ה', ואומר יהי רצון שיחיה לי לכפרה. זה מכפר על האדם כמו גלגול שלג. כי אם האדם אינו משים לב ליסורים הקטנים האלה, אינו נדבק בהשגחתו ית', אבל כשיודע שזה מאת ה', ומחשיב זאת כיון שהבורא שלח לו זאת, הרי זה מכפר כמו גלגול שלג.

כמה שהאדם יודע שחשוב הדבר הקטן אצלו ית', זה מתהפך להיות כמצווה גדולה מאד, וזוכה לעשות תיקונים גדולים ועליונים.

ואנו בדורותינו אלה, אפי' שאנו רחוקים מעבודות גדולות, אבל יש דברים קטנים שאנו כן יכולים לעשות, ללמוד קצת, להתפלל קצת, כל אחד לפי מידתו מה שכן שייך לו, אם נשמח בעבודת ה', לשיר ולרנן לה' על זאת, כשמכיר שיש שלימות בכל קצת, הגם שלכא' אין לנו שום שלימות, וכל עבודתינו לעצמינו ה' ירחם, אבל כשנחשיב הגדולה ומהעלה של כל דבר קטן, אפי' לימוד של כמה דקות וכדו', כשיודע ומכיר כמה זה גדול לפני ה', יוכל לשמוח בזה ונעשה מזה עוד יותר דברים נפלאים גדולים למעלה.

כי השי"ת גדול מאד, ואין אדם בעוה"ז שיוכל לעשות בעבודת ה' בשלימות עד הסוף, אפי' האבה"ק לא יכלו, כי שום נאצל אינו שלם לפניו ית', אבל אם זוכה להיות בשמחה עם הקצת שזוכה לעשות לפניו ית', ומשורר בשמחה ושפלות, שיודע שאינו יכול לעשות שום עבודה, אבל שמח שזכה לעבוד את מי שאמר והיה העולם בדבר קטן, ע"י זה ממשיך אור הגאולה במהרה דידן בביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

